

ÁRNYAK

KWHE Berkano kiadvány beavatottaknak

2005. Yule - VII. évfolyam 8. szám

"Sólyom suhant át
a szirtfok fölött: veleszárnyalt a szívem!

Megőrzött köldök-
zsinórom fogván: sírok.
- Holt anya. - Múlt év.

Csont-bőr szerzetes:
mint a tél fagya, mint a
szárított lazac.

Komolyabb bajom
nincs: hisz élek még - ha csak
tarlófűként is...!"

Macuo Basó (Fodor Ákos fordítása)

Kellemes Yulét mindenkinek!

A főszerkesztő: Osara LaMort

Árnyak 2005. Yule - VII. évfolyam 8. szám

Tartalomjegyzék

Az egyszarvú szimbolikája a különböző ezoterikus és vallási rendszerekben 3. rész

Elsüllyedt kontinensek 1. rész

Reinkarnáció tana a különböző kultúrkörökben 1. rész

Híres szellemhistóriák 2. rész - A Bell boszorkány

A ceremóniális mágia módszerei

Aleister Crowley, a XX. század legnagyobb mágusa 1. rész

Gemmológia - Lapis lazuli

Harry Potter - Mágia és valóság 3.rész

A gyógynövényekről általában

Az Ősi Törvény 5. rész

A hónap filmajánlója:

V mint vérbosszú

A hónap zeneajánlója:

Alhana: Az utolsó bárd

Az egyszarvú szimbolikája a különböző ezoterikus és vallási rendszerekben

3. rész - Az egyszarvúakkal való kapcsolatfelvétel, kommunikáció - saját tapasztalatok, gyakorlat

Az egyszarvúak leginkább az asztrális síkon mozognak, és általában az ehhez a síkhoz köthető dolgokat képesek tanítani is. A lovakhoz hasonló, "többfunkciós" energiájuk van, csak nyilván nem annyira fizikai jellegű. (A ló spirituális megnyilvánulásai asztrális szinten az egyszarvúak, mentális szinten a pegazusok.)

Az egyszarvúakkal meditációban, asztrális utazásokban vagy különleges helyeken tisztánlátással érzékelhetjük. Jelenlétük egyértelmű, semmivel nem összetéveszthető, energiájuk sokféle komponensből épül fel, ám mégis nagyon erős és egyedi. Megjelenésük saját akaratuktól függ, hívással nem mindig és nem akárhol, akármikor jelennek meg. Szeretik a különlegesen tiszta, vad, ám esztétikus helyeket, a kellemes, homályos barlangokat, a ködöt, a párat.

Az egyszarvú megjelenhet egyes emberek mellett, mint erőállat, bár nem gyakori eset. Ebben az esetben a következő jelentésekkel bír:

A szarvak antennákat jelképeznek más dimenziókba. Az egyszarvú éppen azon a helyen hordja a szarvát, ahol a finomenergetikai "harmadik szem" található, és amely intuícióval, inspirációval és tisztán látással áll kapcsolatban. Tehát hogyha egy ilyen varázsos meselény keresztezi az utadat, akkor valószínűleg arra hívja fel a figyelmedet, hogy most kedvező alkalom van ezeknek a képességeknek a gyakorlására és fejlesztésére. Vagy, hogy most sürgősen ezt kell tenned. De ugyanígy jelentheti az ellenkezőjét is: hogy kevésbé kellene ezekre a dolgokra koncentrálnod. Másrészt az egyszarvú egy erős keresztény szimbólum, amely kapcsolatban áll a spirituális intuíciókkal és érzékekkel (ld. fenn). Továbbá a kereszténységben a tisztaság, a mértékletesség, az erő és az erény jelképe. Erős gyógyítóképessegekkel rendelkeznek. Így segíthet neked, hogy "rendes ember váljon belőled".

Mint az iráni egyszarvú háromlábú vadszamárnál láttuk, mitológiai alapja is van annak, hogy az egyszarvúak a földies, a vizes és a levegős energiákat is uralják. Ezeket keverik változó formában, adott feladatuktól, akaratuktól függően.

Ha bolygókhoz akarjuk kapcsolni energiájukat, akkor egyrészt a már említett Plutóhoz lehet rendelni, bár ilyen energiákat tapasztalatom szerint csak ritkán, valamilyen nagyobb történésnél használnak. Leginkább szaturnikus, holdas vagy napos energiákat alkalmaznak.

Zárszóként az eddig hosszasan taglalt jelentéseik és tulajdonságaik mellett számunkra legszebb és legérdekesebb sajátosságuk, hogy az egyszarvúakat a Szeretet szüli és azt képviselik egész létük folyamán.

Elsüllyedt kontinensek - 1. rész

A misztikusokat, kincskeresőket és tudósokat egyaránt foglalkoztatja a tenger által elnyelt kontinensek és civilizációk gondolata. Jelen előadásomban igyekeztem felkutatni ezen mítoszokat, és bár a lehető leghitelesebb forrásokat kerestem meg, mégsem próbálom a tudományosság látszatát kelteni. Nem állítom, hogy tudható ezen eltűnt területek helye, sem azt nem próbálom implikálni, hogy valóban léteztek. Mindenkit kérek, vegye mondataimat úgy, mintha mesét hallgatna - mesét, melynek alapja lehet egy csepp igazság is a feltételezések tengerében.

Az elsüllyedt kontinensekről általában

Nézzünk néhány általánosságot, amely minden elsüllyedt kontinensre és a rajta élő civilizációra igaz:

- 1.) Elsüllyedtek
- 2.) Senki nem tudja a pontos helyüket
- 3.) A rajtuk élő civilizációk varázslatos módon jóval fejlettebbek, különlegesebbek voltak, mint a kor bármely másik, snassz módon el nem süllyedt kontinensén.

Egyes ilyen területekről (Hyperborea, Atlantisz) görög és római szerzők írásaiból értesülhetünk, másokra a modern geológia vezetett rá - de pontos helyét egyiknek sem tudjuk. Lássuk hát a legismertebbeket.

Hüperborea

Mit lehet tudni róla?

Hüperborea több klasszikus szerzőnél is megjelenik. Plínusz, Vergíliusz, Cicero és Hérodotosz is beszámol róla. Állítólag az ott élő népeket nem kínozza az évszakok változása, mert az örök tavasz vidéke volt. Messze északon volt eme föld, innen a neve is: Hüperborea annyit tesz: Boreaszon túli - Boreasz szélisten volt, érdekes összevetni ezt az információt az "Isten háta mögötti" kifejezéssel. Állítólag a nap egyszer kelt fel évente, és fél évig volt az égen.

A Hüperboreoszok - Civilizáció Hüperboreán

A Hüperborei Apollón isten kegyelt népe volt. Csak gyümölcsökkel, illetve azoknak illatával táplálkoztak. Állandó örömnép volt életük, Pindarosz szerint "a Múzsák tisztelete sem állt messze" tőlük, Egyes írók állítása szerint több, mint ezer évig éltek, mások szerint tulajdonképp halhatatlanok voltak. Ez utóbbi szerzők azt állítják, a Hüperboreoszok csak akkor távoztak az élők sorából, ha leélve egy teljes és boldog életet, megunták azt, és egy bizonyos szikláról a tengerbe vetették magukat. Az "ezer év" gondolatát persze lehet magyarázni azzal, hogy végiggondoljuk, miként is okoskodtak a klasszikusok. Amikor felkel a

nap, nappal van, ha lemegy, éjszaka - ebből a kettőből áll egy nap. Hüperboreán ezek szerint egy nap egy évig tartott - ha így számolunk, a Hüperboreoszok korán haltak, hiszen csak ezer napig éltek.

Az írók szerint évente egyszer a Hüperboreaiak szépséges szűzlányokkal gabonaáldozatot küldtek Déloszba, Apollón templomába, de erről leszoktak, mikor a lányok egyszer nem tértek vissza (egyek szerint azért, mert megtámadták, megerőszakolták és megölték őket - feltehetőleg ebben a sorrendben).

Pliniusz Természettörténetében a Hüperboreoszokat azonosította a hasonló körülmények közt, hasonló habitussal rendelkező Attaceusokkal, Attakoreusokkal.

Elsüllyedésének lehetséges okai:

Arról, hogy Hüperborea elpusztult, szinte kizárólag Mme. Blavatsky, a híres teozófus írásaiból értesülünk. Ő azt állítja, hogy a föld forgástengelye egy időben elfordult, majd visszaállt - s ez elég volt ahhoz, hogy az egykori Édenkert fagyos jégmezőkké, víz alá temetett birodalommmá váljék. Egyéb elméletekről a későbbiekben még értekezem.

Folytatása következik.

Reinkarnáció tana a különböző kultúrkörökben - 1. rész

Általános összefoglalás

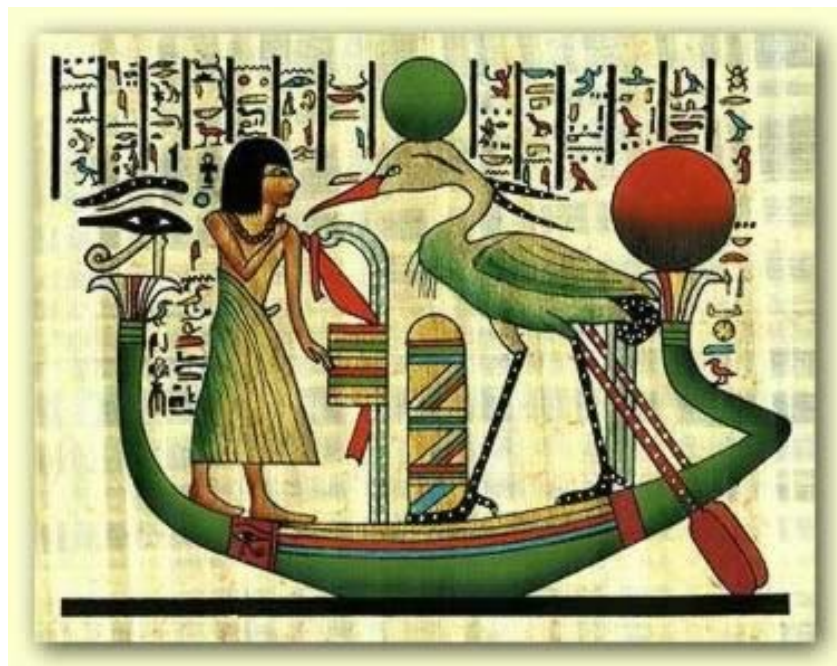
A reinkarnáció - az új fizikai testben való újraszületés tana. Az újramegtestesülés természetét illetően számos elképzelés létezik. Leginkább az a felfogás terjedt el a köztudatban, mely lélekvándorlásnak tekinti a reinkarnációt (helytelenül, nem minden filozófiai rendszer fogadja el a lélek fogalmát). Van akik csak az emberből emberbe történő születésben hittek, s vannak, akik szerint minden élőlénybe újjá lehet születni. Van, aki szerint adott számú, van aki szerint korlátlan számú inkarnáció létezik. Sok esetben van arra is példa, hogy olyan vallások követői is elfogadták a reinkarnáció tanát, akiknél eleve a vallásuk nem hisz a reinkarnációban.

Egyiptomiaknál az Osiris szertartásohoz kapcsolható a reinkarnáció. Náluk létezett egy olyan hiedelem, hogy a lelkek az istenek kapuját átlépve (Baktérítő) jutnak az Amentibe, az alvilágba. Amikor leereszkednek az emberek kapujánál (Ráktérítő), akkor új testben élednek újjá. Az

egyiptomi halottas könyvben a következőket olvashatjuk:

Én vagyok Benu, Ra lelke, az istenek vezetője az alvilágban. Az ő isteni lelkük a földre száll, hogy beteljesítsék az ő kájuknak akaratát. Ugyanezért Osiris lelke Ani is azért jön, hogy beteljesítse az ő kájának akaratát. Hódolatom hozzád Osiris, az Amenti lakóinak vezérének, aki lehetővé teszed a halandóknak, hogy újjá szülessenek és aki újraéleszted fiatalságukat. Nebensi, a tisztelet úra, aki az mondja magáról: "Én vagyok a Tegnap, a Ma, és a Holnap. Én teszem lehetővé másodszori születést."

Az egyiptológus Dr. Margaret A. Murray szerint a XII. dinasztia első két királyának nevéből (ká név) egyértelműen kiderül, hogy hittek a reinkarnációban:

Az első királynak a neve Amonenhat, amelynek jelentése: Ő, aki az újra született, másodiké Senusert, melynek jelentése: Ő az, aki a születés. A XIX. dinasztiai Setekhy nevének jelentése: A születések ismétlődése.

Herodotos s a későbbi görögök feljegyzései szerint a halál után a lélek sorban beköltözik a szárazföldre, a vizek és a levegő állataiba, majd 3000 évi vándorlás után ismét emberi alakba öltözik.

A vándorlás nem csak az emberi lelkekre vonatkozik, hanem az atomokra, molekulákra is. A görögöknél később, az orpheusi misztériumokban található meg a reinkarnáció tana: Amikor az emberek meghalnak, lélegzet-lelkük (psukhai) a Holdba repül, és a holdhónap első két hetében a Hold a halottak lélegzet-lelkeiből hízik. A második két hétben az Istenek Ambróziát isznak a Hold Edényéből, és ezért halványul a fénye, ebben az időszakban készülnek fel a lelkek az újjászületésre. Azután a Hold és a Nap egyesül, hogy a Hold megújulhasson. A lelkek keresztülhatolnak a Mukhoi-n (Rejtett Helyek), hogy halandó inkarnációba térjenek vissza, ezek közül az egyik Hekaté Mukhosza a Holdon, ahol felelnek a bűneikért. Ő a Kapu Őrzője. Egy ősi pitagóreuszi mondás úgy tartja, hogy "a Nap és a Hold az Áldottak Szigetei", és azok,

akik ismerik az Utat, keresztül tudnak jutni a Holdkapun, és beléphetnek az Áldottak Szigetére, mint az istenek vagy a hősök, ezeknek nem kell új inkarnációban újjászületni, és lelkük harmatként hull vissza a Földre.

Pindaros azt írja, hogy a lélek, háromszori kifogástalan vándorlás után jut el az Ádottak Szigeteire; Platon ezt az időt 10 000 évre terjeszti ki. >Empedokles szerint a lélek nemcsak állatokban, hanem növényekben is vándorolt; Aristoteles visszautasítja a Reinkarnáció tanát, s a test szervezete és lelki élete közt a kölcsönösséget és egybefüggést föltételezi. Diordus Siculus (i. e. 60 - i.sz 30.) görög író a következőket jegyezte fel a kelta druidákról: A druidák hittek az emberi lélek halhatatlanságában. Szerintük egy meghatározott számú év után egy másik testbe költözve élik életüket.

A görög filozófus Strabo (i. e. 63.- i. sz. 21.) megfigyelései alapján a druidák hite szerinte az emberek leleke és az univerzum halhatatlan, ámbár időnként a tűz és a víz túlsúlya jelentkezhethet náluk.

A keresztény kultúrkör területén a 13. században a manicheusok keresztény szektáiban, majd a 16. században bukkan fel az újraszületés tana az újplatonikus körök révén (Giordano Bruno és kortársai). Azután csak a 19. század végén kezd ismét terjedni, a spiritizmus és a teozófia nyomán. De e nézetet sohasem fogadta el maga a keresztény egyház.

Ezoterikus körökben elterjedt nézet (bár inkább nevezzük pletykának), hogy a kereszténység első századaiban még élt a reinkarnáció tanának elfogadása. A niceiai zsinaton viszont felléptek-e tanok ellen, majd később az erre vonatkozó részleteket kiszedték a

Bibliából.

A reinkarnáció tanáról a zsidó hitvilágban igencsak megoszlanak a vélemények. Amit biztosan tudunk, hogy a 10. Században nem volt elterjedt a zsidóság körében, a 14.-15. Században viszont igen. Természetesen mindkét oldal azt bizonygatja, hogy az elődök az ő hitrendszerüket követték. Mindenesetre a kabbalista irodalomban Rabbi Ichak Luria Askenazi (16.sz) és Rabbi Manasse ben Iszrael (17. sz.) voltak a reinkarnáció tanának (héberül gilgul) legfőbb hirdetői. A zsidóknál nincs egyetértés a lélekvándorlások számában. A Zóhár a Mózes 2. könyvében előforduló szolgálólány-példázat átértelmezése alapján három gilgult engedélyez. Sokan vannak azonban, akik ezer, vagy több gilgult engedélyeznek - ezt a Zóhár egy idevágó passzusa alapján értelmezték így, ezt támasztja a Bahir (Fényesség, a Zóhár egy kommentárja) is alá.

Az ellentétet úgy oldották fel, hogy az "ezer" szót nem az egy lélek reinkarnációjára vonatkoztatott számként fogták fel, hanem mint "ez a folyamat örökké fog folytatódni". Manasse ben Iszrael ezt saját ötletével egészíti ki: az ember háromszor szüleik emberi, utána állati testbe. A reinkarnáció tanának legismertebb elképzelései keletről származnak. Megtalálható többek között az indiai hinduizmus, dzsainizmus és buddhizmus tanításaiban.

Ez az elgondolás az i.e. 800-500 körül keletkezett indiai upanisadokra (a hindu vallás szent irataira) vezethető vissza, melyek azt a hitet fogalmazták meg, hogy halálát követően új alakban születik újjá a lélek, és sorsát előző földi életének tettei (karma) határozzák meg: ha korábban gonoszul cselekedett, büntetésként kellemetlen, alacsony rendű helyzetben születik újra; ha azonban illő módon élt, jutalmul előnyökkel járó életformába és pozícióba kerül. A buddhizmus ezzel szemben azt vallja, hogy nem létezik maradandó, állandó lét, így halhatatlan lélek sem. A buddhisták ezt nem tartják összeegyeztethetetlennek a reinkarnáció és a karma gondolatával: értelmezésük szerint új élőlény alakul ki egy előző élőlény tetteiből, de lelkileg nem azonos vele (hiszen nincs maradandó lélek). Ehelyett a tudatlanság és a karma folyamatossága kapcsolja össze a korábbi és későbbi élőlényt: minden dolgok mulandóságának nem tudása, valamint a tettek okozati láncá maradványa marad meg a halál után és vezet új élethez. Buddha (i.e. 560-480), aki meglehetősen sötétben látta a világot, és pusztán szenvedésnek tekintette az életet, az újraszületések körforgásából való kiszabadulást és a nirvána örök nyugalmanak elérését tartotta üdvösnek. Ennek megvalósításához szerinte le kell mondanunk vágyainkról, melyek az élethez kötnek minket.

Reinkarnációs élmények általában olyan személyekkel fordulnak elő, akik elfogadják a reinkarnáció létét, vagy legalábbis fenntartják annak lehetőségét. Megtörténhetnek anélkül, hogy az átélő előzetesen szándékolná őket, így például halálközeli élményekben, álmokban, módosult tudatállapotban, gyermekek spontán visszaemlékezéseinek formájában. Reinkarnációs élmények kiválthatók szándékosan is; előidézésük leggyakoribb módszere hipnózisban adott szuggesziók sorozata. Ezt az eljárást rendszerint "előző élet regresszió" nevezik.

Folytatása következik.

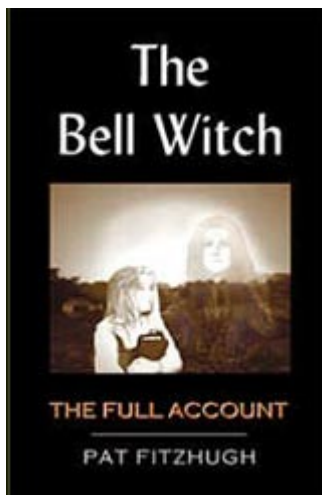

Híres szellemtörténetek - II. rész

A Bell boszorkány

A következő jelenségek színhelye Tennessee állam, Robertson megye, az 1800-as évek elején. A megjelenő kísértet számos alakban mutatkozott, tevékenységével John Bell-t és családját gyötörte meg. Kétszer úgy mutatkozott, mint boszorkány, innen származik elhíresült neve. Számos alkalommal kopogószellemként nyilvánult meg. Nemcsak helyi szemtanúk látták megjelenni, hanem egyházi személyek is észlelték, és számos kézirat maradt fent a tanúvallomásokról.

John Bell családjával Észak-Karolinából költözött Tennessee-be az 1800-as évek elején. Közösséget alapított ott, melyből később Adams városa alapult. Bell egy hatalmas házat épített,

hamarosan sok barátira és elismerésre tett szert a közösségen belül. Néhány éven belül további földeket csatolt birtokához, és vagyona rohamosan nőtt.

1917-ben John Bell a kukoricaföldeken sétált, amikor egy különösen kinéző állattal találta magát szemközt. Elmondása szerint az állatnak kutyateste, de nyúlfeje volt. Bell rémületében rálőtt, de eredménytelenül. Az állat eltűnt, ő pedig nem gondolt vele többet. Azon az estén a család kopácsolást hallott házuk külső falán. A hangok több estén keresztül ismétlődtek, egyre növekvő intenzitással. Bell és fiai gyakran kisiettek, hátha tetten érik a kopogót, de soha nem találtak senkit. A Bell gyerekek rémülten ébredtek éjjelenként, és olyan zajokra panaszkodtak, mintha patkányok mászkáltak volna az ágyuk alatt. Valaki rendszeresen lehúzta róluk a takarót, párnájukat a földre lökte.

Az idő teltével különös, suttogó hangokat kezdtek hallani a családtagok, melyek túl halkak voltak ahhoz, hogy kivehető legyen a szöveg, de időnként úgy hangzott, mintha egy idős nő zokogna, vagy himnuszokat énekelne. A jelenségek egyre erőteljesebbek lettek, majd Bell-ék lánya, Betsy rémületes dolgokról számolt be. A kísértet meghúzta a haját, megütötte az arcát. A kislány testén és arcán kéznyomok voltak láthatóak, melyek csak napok múlva halványultak el. A Bell család ekkor döntött úgy, hogy külső segítséghez fordul.

James Johnston-nal, szomszédjukkal beszéltek elsőként, és tanácsát kérték. Johnston és felesége Bell-ék otthonában töltötte az éjszakát, és ők is hallották az ijesztő zajokat, valaki lehúzta róluk a takarót, és fizikai ütésekkel érezték magukon. Végül Johnston hangosan felkiáltott: "Az Úr Isten nevében kérdelek, ki vagy te, és mit akarsz?" A kísértet nem válaszolt, de az éjszaka hátralévő része békésen telt.

Az idő múlásával azonban nem szűntek a bajok, sőt, egyre intenzívebbek lettek a jelenségek. A hang olyan erőssé vált, hogy néha már szavak is kivehetőek a hangoskodásból. A kísértet himnuszokat énekelt, az írásból idézett, intelligens beszélgetéseket folytatott, sőt, egyszer szóról szóra idézte két pap prédikációját, melyek ugyanabban az időben folytak, de körülbelül tizenhárom mérfölddel arrébb.

1815-ben John Bell két fia Andrew Jackson generális parancsnoksága alatt harcolt a New Orleans-i csatában. 1919-ben Jackson fülébe is eljutottak a Bell család gyötrelmei, és személyesen kereste meg őket. A generális egy nagy kocsival és számos emberrel érkezett, amint azonban a birtok határához érkeztek, a kocsi megállt. A lovak bárhogy erőlködtek, nem mozdult tovább. Végül Jackson mérgében kifakadt a "boszorkányra", mire több fültanú egybehangzó állítása szerint egy azonosíthatatlan női hang szólalt meg: "Továbbhaladhattok, később este találkozunk." A kocsi ezután mozgásba lendült.

Jackson és John Bell hosszas megbeszélést folytatott, közben Jackson emberei türelmetlenkedni kezdtek. Egyikük azt állította magáról, hogy "boszorkányszelídítő", és pisztolyát előhúzva elkezdte szólítani a szellemet. Azonban szinte azonnal sikoltozni kezdett, miközben teste vadul rángatózott ide-oda. Végül berohant a házba, és azt állította, hogy úgy érezte, mintha tűkkel döfködnek és ütlegelnék a testét. A kísértet közben kijelentette, hogy még egy csaló van Jackson emberei között, ő a következő estén fog sorra kerülni.

Az emberek könyörögni kezdtek a generálisnak, hogy hagyják el a farmot, de Jackson ragaszkodott ahhoz, hogy maradjanak. Ennek ellenére másnak délben váratlanul nekiindultak Springfield felé. Jackson, a New Orleans-i csata hőse később azt nyilatkozta: "Inkább küzdenék meg a teljes angol hadsereggel, minthogy valaha dolgom legyen a Bell boszorkánnyal." Jackson pályája szépen ívelt felfelé, végül az Egyesült Államok elnöke lett.

Az idő múltával Betsy Bell eljegyezte magát egy közeli fiatalemberrel, kinek neve Joshua Gardner volt. A kísértetnek ez nem volt ínyére, többször figyelmeztette a lányt. Bárhová ment a fiatal pár, a "boszorkány" követte őket. Végül a lány 1821 Húsvét hétfőjén felbontotta a jegyességet. A jelenések ezután sokkal enyhébbek lettek, de a kísértet fő célpontja "az öreg Jack Bell" lett, és gyakran esküdözött, hogy megöli őt. Bell egészségi állapota valóban romlani kezdett. 1982. december 20-án végül kilehelte a lelkét.

Halála után a család egy kis fiola azonosítatlan folyadékot talált, melyből feltehetőleg Bell fogyasztott aznap este. A fiatal John Bell adott néhány cseppet ebből az anyagból a macskának, mely azonnal felfordult. A fiú a tűzre vetette a fiolát, és a kéményből kék láng csapott magasra. A szellem kijelentette, hogy ő adta oda az öregúrnak a folyadékot, majd a temetés végén hangos nevetéssel kísérte a gyászolókat haza, miközben kocsmadalt dalolt hozzá.

1821. áprilisában a kísértet meglátogatta Lucy Bellt, és azt mondta neki, hogy hét évvel később fog visszatérni. Ez 1828-ban be is következett, ekkor főleg a fiatal John Bellt környékezte meg. Párbeszédbe bonyolódott vele a kereszténységről, az élet eredetéről, és hasonló témákról. Bell mindenezen beszélgetéseket részletesen feljegyezte a naplójába. Három hét múlva a kísértet távozott, és azt állította, hogy John Bell legközelebbi hozzátartozóját fogja felkeresni 107 év múlva. Ez 1935 környékén következett be, a legközelebbi élő hozzátartozó pedig Charles Bailey Bell volt, egy

fizikus Nashville-ben, aki könyvet is írt a Bell boszorkányról. Nem tudni, vajon mi történt abban az évben. Néhányan azt állítják, hogy egy barlangban vert tanyát a kísértet a Bell birtokon, ahol valaha a család gyermekei játszottak. Néha halk beszélgetést és gyereknevetést lehet hallani a barlang háta mögött állva.

Az 1990-es évek közepén egy kép készült egy lányról, aki a sziklán ül, a barlang bejárata előtt. Amikor a képet előhívták, egy férfi alak látszott a felvételen a lány mögött állva. A vizsgálatok megállapították, hogy a negatívra nem exponáltak duplán.

Folytatása következik.

A ceremóniális mágia módszerei

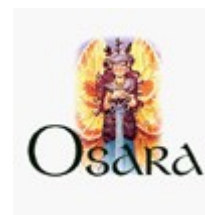
A ceremóniális mágia használata mellett és ellen számos érvet, ellenérvet szoktak felsorakoztatni. Az ezen típusú mágiaformát ellenzők nagy többsége azt szokta hangoztatni, hogy nincs semmilyen szükség rituáléra, hiszen a mágia "elvégzője" az emberi tudat, melyet számtalan más módszerrel is lehet a megfelelő állapotba juttatni. Erre valók a meditációk, a különböző növények, füstölők, dobolás stb. segítségével kiváltott transzállapotok, az énekek és kántálások, a táncok - és még hosszasan lehetne sorolni. Tökéletes és megfelelően koncentrált mágiát lehet végezni mindezek segítségével.

Miért érdemes tehát mégis rituálékat végezni? Szeretnék felsorolni pár indokot, ami talán megfontolandó, nem feltétlenül fontossági sorrendben. Először is, egy rituálé szép. A ruhák, a mágikus fegyverek, a gyertyák - mindez olyan hangulatot áraszt, aminek megtapasztalása fontos lépés lehet a spirituális fejlődés során. Ugyanakkor ezen eszközöknek komoly mágikus szerepük is van. A gyertya meggyújtása, egy csengő megszólaltatása, a ruhák és díszek felvétele mind segít ráhangolódni a megfelelő tudatállapotra. Az ünnepélyes külsőségek egyúttal azt is biztosítják, hogy komolyabban és koncentráltabban tudjon a mágia végzője foglalkozni a tevékenységével. Segít a rendszerességet biztosítani, és egyfajta fegyelemre szoktatja az embert, amire a mágia gyakorlójának igen nagy szüksége lehet.

A rituális eszközök és kellékek elsődleges szándéka, hogy a mágia automatikus áramlását, a képzelet ellenállhatatlan lendületét felébresszék. Ezek a mágus egész lényét abba az irányba terelik, melyet a ceremónia jellege és a használt szimbólumok egyéni természete meghatározott. A rituális eszközök mindegyike eképp egy-egy, pontosan meghatározott szimbólumként működik közre a rituáléban, mely segítségével könnyebben érhető el a kívánt hatás. Nem elhanyagolható a ceremóniális mágia azon fajtája sem, melyet csoportosan végeznek. A csoport összehangolt működése, a tapasztalatokon való közös osztozás, a csoporttudat összehangolása olyan felemelő élmény, amit nehéz szavakba önteni. Hihetetlen belső, lelki

közösséget ad, mely egyben döbbenetesen intim és belső istenélmény megtapasztalásához segítheti hozzá a résztvevőket.

A ceremóniális rítusokat a "mágia királyának" is szokták nevezni. Ez a meglehetősen arrogáns megközelítés részben az előbb elmondottakból fakad, és meggyőződésem szerint hátsó szándéka az, hogy a mágia az ezoterikus belső kör, az avatottak "tulajdona" és misztériuma maradjon. El is érte célját; a legtöbb ember, aki manapság foglalkozik okkultizmussal, ezoterikával, még mindig legalábbis gyanakvóan és bizalmatlanul szemléli a ceremóniális mágia témakörét, sokan egyesenen veszélyesnek minősítik - pedig nem veszélyesebb, mint a mágia bármely más, komoly fajtája. Véleményem szerint ez az idegenkedés sok csodálatos tapasztalattól és tudástól fosztja meg mindazokat, akik szeretnének a mágia útjára lépni. Természetesen ez is csak egy út, nem jobb és nem rosszabb, mint a másik, de szerettem volna eloszlatni számos furcsa félreértést a mágia ezen ága körül, mely megakadályozza és torzítja az emberek képét a rituálé valódi céljáról, hasznáról és értékeiről.

Aleister Crowley - a XX. század legnagyobb mágusa - 1. rész

Aleister Crowley a hermetikus mágia leghírhedtebb, de legnagyobb hatású alakja. Mérhetetlen okkult tudással rendelkezett, ezzel együtt elképzelhetetlenül öntelt volt, mely az idők során önistenítéssé fokozódott. Egyesek profétának, minden idők legnagyobb mágusának tartották és tartják ma is. Hírhedtté vált botrányairól, minden konvencióval szembeszegülő különcségeiről, kicsapongásairól, kielégíthetetlen nemi étvágyáról, melyeket a transzcendentális mágia és a megvilágosodásra való törekvés inspirált. A XX. század elején a világ leggonoszabb embereként tartották számon, s ezt a képet mutatta önmagáról is a külvilág felé.

Edward Alexander Crowley 1875. október 12-én született a Mérleg jegyében. Apja, Edward Crowley a Plymouth Brethren nevű rideg, puritán szektának lett a követője - csakúgy, mint felesége, - és prédikátora. A család egy békés vidéki kisvárosban éldégl, nem messze Stratford-upon-Avontól, Shakespeare szülővárosától. A szigorú, puritán környezet dacára a kis "Alick" meglehetősen elkényeztetett gyermek volt, semmiben sem szenvedett hiányt, hála a jól jövedelmező sörfőzdének. Crowley önéletrajzában azt állítja, hogy Buddha három fő jelével jött a világra: burokban született, le volt növe a nyelve, és négy, balról jobbra pöndörödő szőrszál nőtt a szíve közepe fölött, pontosan swasztika alakban. Már négy éves korában folyékonyan olvasott, s hosszú ideig az egyetlen könyv, amit a kezébe adtak, a Biblia volt, melyben elsősorban a Jelenések Könyve ragadta meg képzeletét, a Fenevad, a hamis próféta és a skarlát nő képei.

Tíz éves korában egy olyan iskolába került, amelyet a Plymouth Brethen tartott fent. Az iskola működési elve a szigorú fegyelmen alapult, ezt elsősorban nyilvános megszégyenítésekkel és testi fenyítésekkel igyekeztek betartatni; alaposan felszítva ezzel az ifju Crowley-ban a keresztény fundamentalizmussal és a képmutató viktoriánus erkölcsiséggel szembeni ellenszenvet. Ebben a korban születtek meg legkorábbi versei is.

Az iskola vezetője, d'Arcy Champney tiszteletes vált Crowley legnagyobb ellenségévé, aki legapróbb vétségeit is fizikai és lelki terrorral büntette: kenyéren és vizen tartották őt, a játéokra fenntartott időben is tanulnia kellett, senki nem szólhatott hozzá, sem tanár, sem diák - másfél szemeszteren keresztül. Ekkor fordult el a keresztény szellemiségtől és értéktől, és kezdett érdeklődni a sátánizmus iránt. Végül egészségileg annyira tönkrement, hogy az orvosok pihenést rendeltek neki, és magántanárok kezdték tanítani. A következő két évben Wales és Skócia vidékeit járta, hegyet mászott és a tavakban pisztrángozott. Amikor felépült, egy nappali iskolába írtatták be Streatham-ben.

Ekkoriban találtak mellé egy nevelőtanárt, aki egy egészen más, eddig ismeretlen, "tisza, vidám világot" mutatott meg neki; bevezette a billiárd, a szerencsejátékok, a kártya és a nők világába. A fiú élete első olyan élményeit élte meg, melyek a valós szeretetről, barátságról, tiszteletről és a természet szépségéről szóltak a számára. Szemei felnyíltak a másik világra, melynek létezéséről addig fogalma sem volt.

Bigott, fanatikus anyja volt az, aki először nevezte az Apokalipszis fenevadjának, és kétségtelenül a nyomasztóan vallásos környezet volt egyik legnagyobb ösztönzője annak a kereszténység elleni lázadásnak, mely egész életére rányomta bélyegét. Lázadásának elsődleges célpontja az általa teljességgel természetellenesnek tartott, keresztény erkölcsiség volt, és tiltakozása a szexualitás legszélsőségesebb módokon történő, fáradhatatlan gyakorlásában nyilvánult meg. Tizennégy éves korában került sor élete első nemi aktusára egy szolgálólánnyal, épp az öncélú nemiséget halálos bűnnek tartó anyja ágyában - aki ráadásul közben épp istentiszteleten tartózkodott. A lány később bűnbánatában beárulta Crowley-t, de a fiú tagadta tettét. Ennek ellenére még szigorúbban bánt vele a család, szinte szó szerint kémkedtek utána, így legnagyobb szórakozása a versírás maradt.

1891-ben egy olyan esemény történt vele, melyet több életrajz-írója az egyik legjelentősebb fordulatnak vél Crowley életében. Egy általa gyártott, nagy erejű tűzijáték túl korai robbanása következtében elvesztette eszméletét, kómába esett, és csak majdnem négy nap múlva tért magához. A baleset következtében aktiválódhattak benne azok a kivételes pszichikus képességek, melyeknek később számos tanújelét adta.

1892-ben a malverni középiskolába került, melyet szintén gyűlölt. Önéletrajzában úgy ír róla, hogy "a szodómia melegágya volt" a hely. Gondolataiba merülve kevéssé vett részt az iskolai életben, igazi barátai nem voltak. Keményen tanult, de minden lelkesedés nélkül, csupán megfelelni

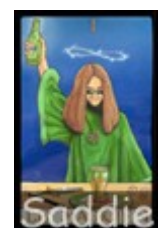
igyekezett, hogy elkerülje a büntetést. A következő szemesztertől már Tonbridge-ben tanult tovább. Ekkorra olyan távolságtartó, arisztokratikus viselkedést sajátított el, hogy a legtöbb iskolatársa félni kezdett tőle. Nem tűrte többé sem a megaláztatásokat, sem a gúnyolódást, megerősödött testben és lélekben egyaránt. Életcélja - a sátánizmus követése és a legfőbb bűn fellelése - is megváltozott; élvezni akarta az életet, és annak minden gyönyörét. Később napközben az Eastbourne College-ban dolgozott kémiai asszisztensként Hughes professzor mellett, miközben továbbra is írta verseit, szenvedélyesen sakkozott, álmodozott és megélte első, halálos szerelmeit. Unokafivérével sorra megmászta a közeli hegycsúcsokat, mígnem egy napon az addig általa bálványozott rokon bejelentette. megnősül, és nem fog több túrát tenni vele. "Megkaptam első leckém, melyet a világ vallásai már régóta felfedeztek" - írja -, "miszerint az a férfi, aki engedi, hogy egy nő bármilyen módon is része legyen életének, nem alkalmas a komoly munkára. Annak a férfinak van igaza, aki elég erős ahhoz, hogy rabszolgaként és játékszerként használja a nőket."

1895-ben felvették a cambridge-i egyetemre. A független, gazdag aranyifjak életét élte, belevetette magát az angol romantikus irodalom tanulmányozásába és sorra falta a nőket. Még a Celtic Church (Kelta Egyház) nevű misztikus-vallási mozgalomhoz is csatlakozott, s képzeletét betöltötték az elvarázsolt erdők, sellők, tündérek, nimfák, mesebeli kastélyok és a ködös, költői kelta mágia.

Ekkoriban került két olyan könyv a kezébe, melyek teljesen új irányba terelték érdeklődését. E könyvek közül az egyik a Kabbalah Unveiled (Leleplezett kabbala) Samuel MacGregor Mathers tollából, a másik A. E. Waite összeállítása a középkori varázskönyvekről és a ceremóniális mágiáról. Ezen olvasmányai hatására Crowley csillapíthatatlan hévvel kezdett vadászni okkult témában, elsősorban a fekete mágia témakörében. Előbb könyveket gyűjtött, majd olyan embereket is, akiken keresztül közelebről szemügyre veheti a mágia rejtett titkait, vagy akár beavatást is nyerhet. Egy baráti társaságban szóba került az alkímia, ekkor ismerkedett meg Julien L. Baker-rel, aki analitikus kémikus és gyakorlati alkímista volt. Crowley úgy tekintett Bakerre, mint reménybeli mesterére, de legalábbis olyanra, aki képes őt összeismertetni valódi mesterével. Baker bemutatta őt az alkímista-mágus George Cecil Jones-nak, aki az Arany Hajnal Hermetikus Rend egyik tagja volt.

Crowley otthagyta az egyetemet, anélkül, hogy lediplomázott volna, és elutazott Jones-hoz, hogy tanuljon. Jones felismerte, hogy kivételes mágikus képességekkel rendelkezik, és felajánlotta, hogy csatlakozzon a rendhez. Crowley örömmel fogadta az ajánlatot, és 1898. november 18-án beavatást nyert, melynek alkalmából a Frater Perdurabo (Aki mindvégig kitart) titkos rendi nevet kapta.

Folytatása következik.

Gemmológia - Lapis lazuli

A lapis lazuli (lazurit, lazúrkő) színe sötétkék. Fénylő kék módosulat a szodalitcsoport különböző ásványaiból, anyagát a lazurit-, kalcit- és piritrétegződés színezi. Szabályos rendszerbeli kristályokban is találták ugyan, de leggyakrabban kristályosan szemcsés szerzetű és rendszeren mészkővel és pirittel egybeforrva találni. Főbb lelőhelyei Afganisztán, Chile és Oroszország. Azurittal hamisítani is szokták, még gyakrabban üvegtánczatokkal. A Selyem-utakon keresztül került el először az ókori, majd a reneszánsz Európába. Az ókori görögök kyanosznak nevezték, ami egyes filológusok szerint "kékeszöldnek", mások szerint egyszerűen csak "sötét színűnek" fordítandó.

A középkori festők az ultramarin szín kikeveréséhez használták, mely messze a legértékesebbnek számított. A messzi Afganisztán hegyei közül indulva, elképzelhetetlenül hosszú útjuk során a lapis lazuli kövek egyik tevékaravántól a másikig, szekérről hajóra vándoroltak, míg végül hihetetlen áron vásárolhatták meg a nyugati patikusok. A jó minőségű, kék festék nagyon értékes volt: a 12. századi Winchesteri Zsoltároskönyv képeiről például levakarták, hogy máshol újra felhasználják. Berry hercegének 1401-3 között felvett értékleltára a herceg legdrágább kincsei között említi két edényt, teli ultramarin festékkel.

A lapis lazuli a kínai kultúrában is igen közkedvelt volt. Egy történelmileg híres kert például, melyet a Chógonka főszereplője, Hszüan-cung építtetett szépségéről híres kedvesének, ennek a kőnek a segítségével tett szert igazi hírnevére. Tájképes luxuskert volt palotával, márvány úszómedencével a tó szigetén pedig egyedülálló, lapis lazuli dombbal. Ezek a kertek pihenésre, elmélkedésre szolgáló tájképes kertek, számos mesterséges elemmel: díszes kőhidak, pavilonok, fedett sétálógalériák.

Ez a kő mély kék színével erősíti az örömet és a jó humort. Gyógyhatások: allergia, bőrbetegségek, csigolyák, csecsemőmirigy, csontváz, fejfájás, garat, gége, görcsök, gyulladások, idegek, hörgők, láz, légcső, magas vérnyomás, mandulagyulladás, méregtelenítés, nyelöcső, nyirok, pajzsmirigy, rovarcsípés, sejtosztódás, szemek, tüdő, vérömleny. Pszichikai hatások: belső erő, fegyelem, spirituális fejlődés.

A lapis lazuli kristályosított formájában igen drága. De egy egyszerű, nem kristályosított darab legalább olyan szép, és nagyban segíthet és védhet, ha medálként viseljük egy láncsal. Kihangsúlyozza személyiségünk erősségeit és pozitív oldalait.

Harry Potter - mágia és valóság - 3. rész

Vérfarkas

A Potter-világban az ember csak harapás útján válik vérfarkassá. Erre az áldatlan kórra nincs igazi gyógyír, de bájítaltani kutatásoknak köszönhetően a legrosszabb tünetek ma már kiküszöbölhetőek. A farkaskórban szenvedő varázsló vagy mugli egész hónapban normálisan él, de teliholdkor bestiává változik. A vérfarkas abban különbözik a legendás lények túlnyomó többségétől, hogy kifejezetten embere vadászik.

A vérszomjas farkasemberek mítoszában eredendően benne foglaltatott az ember természettől való elemi félelme. Nem csupán a kövekkel és lándzsákkal felfegyverzett, állati bőrökbe bugyolált ősember, hanem már a modern lőfegyverekkel felszerelt profi vadászok sem lehettek teljes biztonságban az

ősi erőt képviselő, ragadozó fenevadaktól, és ez a félsz több vallásba, legendába, hiedelembe szervesen beépült az évezredek során. Nem csupán az emberré alakuló farkashoz, hanem több nagytetű ragadozóhoz is kapcsolódnak hasonló gyökerű legendák, és ahol a farkas mint faj éppen nem őshonos, ott egyéb állatok vették át ezt a szerepet. Japánban például borzemberekkel vagy rókaemberekkel találkozhatunk, és míg Afrika jellegzetes figurája a leopárdember, addig a latin-amerikai országok népeit jaguáremberek riogatták.

A vérfarkas-képzet mitológiai alapjait egész Európában megtalálhatjuk. A vérfarkasok teliholdkor farkassá változó emberek, halhatatlanok, mint Drakula. Állítólag csak az ezüst pisztolygolyó végezhet velük.

Nem csupán az ősi mondák és a vadállatoktól, a természettől való félelem táplálták a farkasemberek halhatatlan legendáját, hanem több betegség is hozzájárult az ember-farkas transzformáció mítoszána kialakulásához. Az egyik az igen ritka, porphyria cutanea tarda nevezetű kór, amelynek következményeként a beteg bőre elszíneződik és kisebesedik, arc- és testszőrzete pedig roppantmód megsűrűsödik, és egészen hosszúra megnövekedve ellepi egész testét. Emellett a betegek viselkedése fokozatosan megváltozik az idegi rendellenességek következtében: a legjellemzőbb az a tünet, hogy a porphyriások kerülnek az éles, vakító napfényt, és heves allergiás reakciókat váltanak ki belőlük bizonyos anyagok, többek között a fokhagyma és összetevői – márpedig ez a fűszernövény a legalapvetőbb fegyver a gonosz ellen az ősi mondákban, legendákban (lásd a súlyosan fokhagyma-allergiás vámpírokat).

Legtöbbször jobb híján farkasember-kórként emlegetik azt a ritka, öröklődő betegséget, amelyet már a középkorban felfedeztek a gyógyítók, sőt, a pompás királyi udvarokban és a zajos vándorcirkuszokban a törpék, torzszülöttek és különféle gnómkok mellett ezek az ijesztően sűrű és tekintélyes hosszúságú szőrzettel megvert emberek jelentették az igazi szenzációt a főurak és

az egyszerű nép szórakoztatásánál. II. Henrik udvarából, 1547-ből még egy feljegyzés is ránk maradt egy tízévesforma spanyol fiúról, akit a király Teneriféből kapott – hozatott, és testét (arcának néhány kisebb területét kivéve) dús bozont borította. Sajnos, annak ellenére, hogy már a XIX. század óta foglalkozik ezzel a betegséggel az orvostudomány, máig sem tudunk sokat róla, mivel igen ritka az előfordulása – utoljára egy Münchenben élő kislány került furcsa betegsége miatt a bulvárlapok címlapjára –, de egyértelmű, hogy az a körülbelül 50 eset, amit a középkor óta feljegyeztek, szerves részét képezi a folyamatosan gazdagodó vérfarkas-mondakörnek.

A farkasember-kór csupán testi rendellenességekkel jár, ezen kívül semmilyen más tünetet nem mutatnak az „átok” hordozói, nem úgy, mint a lycantropiában szenvedők. Ez a kórság egyfajta elmebetegségként definiálható: a lycantropiás tulajdonképpen farkasnak képzele magát, viselkedése megváltozik, felveszi az állat szokásait, és állítólagosan nyers hússal (ami ugyebár emberi is lehet) táplálkozik. A farkasember-mítosz szorosan összefonódott tehát az elmebetegség és a gyógyítás fogalmával is a történelem során, kezdve egészen az állatbőrökbe öltözött sámánok rituális és nem egyszer brutális koponyalékeléssel végződő, démonűző ceremóniáitól a görögök és rómaiak sokkalta humánusabb, testet-lelket megdolgozó terápiáin keresztül egészen a középkor intézményesített ördögűzéseig. Nem véletlen, hogy a filmvásznon megjelenő ember-farkas kreatúrák gyakran mint

valami skizofrén tudatállapot kivetülései jelentek meg, visszakanyarodva ezzel az ősi idők hiedelmeihez, amikor is úgy tartották, hogy az elmebetegnek lelki egyensúlyát a Jó és a Rossz oldal harca dűlja fel kérélhetetlenül.

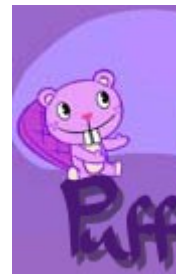
A vérfarkas-sztorik már a korai filmeknek is közkedvelt témái voltak. Az 1941-es "Farkasember" kirobbanó sikert aratott. Az első epizód ugyanis még az újdonság erejével hatott. Ebben a keresztbe szereplések okán Lugosi egy Béla nevű cigányt játszik, aki vérfarkasként megmarja Lawrence Talbotot, s ezzel ő is vérfarkassá válik. Talbot megöli ugyan Bélát, de ezt követően ő szedi teliholdkor áldozatait, egészen addig, amíg végül le nem terítik. Megölni viszont nem tudják – derül majd ki a folytatásból. Az 1943-as "Frankenstein a vérfarkas ellen"-ben a monstrumot Lugosi Béla alakítja, meglehetősen esetlenül. Azóta is számtalan, jobban-rosszabbul sikerült, hasonló mesével csábítja be a filmipar a nézőket a moziba.

A farkasembernek is több neve volt hazánkban: küldött farkas, farkaskoldus, csordásfarkas, szakállas vagy fehér farkas, virkolák, prikulics. Képzetét valószínűleg a környező népektől vettük át. A boszorkányok is képesek farkassá válni, de különböző perekben szerepelnek olyan csordások, pásztorok is, akik éjjel a farkasokkal együtt szaggatták szét a marhákat, lovakat. A küldött farkas általában valamilyen közösséggel szemben álló lény: tarthatták a szegény, mások nyájait megrabló csordást éppúgy csordásfarkasnak, mint a faluközösségből félig-meddig kirekesztett kuruzslókat, tolvajlasi kísérleten rajtakapott szegénypásztorokat, a falu ellenszenves földesurát vagy idegen nemzetiségű lakóját. A különösen vérengző farkasokat gyakran vélték

farkasalakot öltött embernek.

A metamorfózis képessége már csecsemőkorban elnyerhető, például a baba vigyázatlansága vagy rosszindulata következtében: ha a baba az újszülöttet nyírfaabroncon háromszor keresztülbújtatja, abból hétéves korában csordásfarkas lesz, kedve szerint öltve farkas- vagy emberalakot. Mások felnőttkorban szerzik meg a képességet. A farkassá változás és visszaváltozás általában hasonló módon történik; például ugyanazon a nyírfaabroncon kell háromszor vagy hétszer átbújni. Félig állati, félig emberi formájú is lehet. A csordásfarkasnak tartott farkast bizonyos tulajdonságok megkülönböztetik az "igazi" farkastól: jobb szaglása van, hasa fölül, háta alul helyezkedik el stb. A farkassá változást meg is lehet akadályozni, többek között azzal, hogy ember alakjában háromszor keresztet sütnék tüzes vassal a hátára. A csordásfarkasról szóló hiedelemmondák legnagyobb része az átváltozással kapcsolatos áruló balesetekről szól: a farkason vigyázatlanságból rajta marad emberként viselt öve; a feleségét farkas képében megmaró pásztor fogai között visszaváltozása után is láthatók az asszony kötévényének, kendőjének darabjai stb. A küldött farkas állati alakjában kapott sérüléseit (vakság stb.) egész életében viseli.

A csordásfarkasra vonatkozó történeti adatokkal is rendelkezünk néhány évszázadra visszamenőleg: pl. egy 18. századi boszorkányperben egy férfit mint lópásztorból lett küldött farkast fognak perbe. Az 1653-as per adata szerint a csordás, aki Szombathelynél őrzött, "ott a Farkassokkal megh szaggatta az Marhakat, az Eördegh segítségével". 18. századi peradatok már egyértelműbben mutatják a csordásfarkas hiedelmének ismeretét: gyakran kérik számon a vádlottól, hogy változott-e farkassá vagy sem. Egy 1734-es nyíregyházi per farkasok képében állatokra támadó három boszorkányról tesz említést.

A gyógynövényekről általában

A gyógynövények azok a növények, melyeknek hatóanyagát, ill. a belőlük kivont illóolajat felhasználják valamely betegség kezelésére. Etnobotanika: a néprajz és a növénytan határtudománya, amely azt vizsgálja, hogy a különböző népek, illetve kultúrák milyen hasznosítási, kultikus, illetve népszokásbeli kapcsolatban vannak a növényvilággal. A gyógynövények hatóanyagai kiválthatnak egyes mellékhatásokat is, melyek alapvetően jóval kevésbé veszélyesek, mint a kémiai úton előállítottaké. Ennek ellenére a jegyzetben szereplő hatások és mellékhatások sok tényezőtől függően kisebb-nagyobb mértékben változhatnak. Ezek közé a tényezők közé tartozik az egyén egyes anyagokra való érzékenysége is, amely szinte minden embernél más. Ezért minden esetben körültekintően kell alkalmazni az egyes növényi anyagokat.

A növények felhasználása a gyógyításban csaknem egyidős az emberiséggel, és fellelhető már az állatok viselkedésében is. Az ember szinte kialakulásának pillanatától kezdve szeretné megfejteni az élet és a halál mibenlétét. Feltehetően az ember már az őskortól használ gyógyhatású növényeket. Miközben táplálék után kutatott és megkóstolt néhány növényt, olyanokra is rátalált, melyek köhögést csillapítottak vagy melyek éppen elmélyítették. Aztán a további korokban elődeink fáradhatatlanul rágták, dörzsölték, főzték a körülöttük levő növényeket, így ismerték meg a ma is hasznosított gyógynövények túlnyomó részét. A gyógyításban jártas, tudós embereket mindig megkülönböztetett tisztelet övezte. Az évszázadokon át folytatott, az élet titkának megfejtésére irányuló kísérletek és megfigyelések számos gyógynövény felfedezéséhez vezettek. A világon több mint 20 000-féle fűszer- és gyógynövényt tartanak számon, melyek közül egyedül Indonéziában 7500 faj őshonos. Számos növényt használhatunk kozmetikai és bőrápoló szerként is.

A mai Kína területén mintegy 200 ezer évvel ezelőtt már fogyasztottak különböző növényeket, melyeknek gyógyhatására sok évezreddel ezelőtt már rájöttek az emberek. A hagyományos kínai orvoslás hátterében a taoista filozófia áll, mely szerint minden természeti jelenség két egymást kiegészítő öserő, a jin és a jang kölcsönhatásaira vezethető vissza. A taoisták alapos vizsgálatoknak vetették alá a növényeket, hogy megállapítsák, jin és jang hatásúak-e. Mindegyiket összekapcsolták egy évszakkal, egy ízzel, egy érzéssel és az öt alapelem valamelyikével, hogy szemléltessék átalakulásukat a szervezetben. A taoisták szerint a testnek

háromféle energiája létezik: a Jing, az ételek és a gyógyfüvek által táplált öröklött ösztönök és a növekedés; a Csi, a mindenben fellelhető, akupunktúrával és gyógynövényekkel egyensúlyban tartható életerő; a Shen, ami a meditációhoz szükséges magasabb tudati állapotot alakítja ki. A kínai holisztikus megközelítés szerint egy diagnózis felállításakor mindhárom energiát figyelembe kell venni. A gyógynövények csak ritkán alkalmasak önmagukban gyógyításra, együttes alkalmazásukkor erősítik vagy gyengítik egymás hatásait.

Kínában komoly kutatások folynak a gyógynövényekkel kapcsolatosan. Egy közelmúltban megjelent tanulmányban 236 olyan növényt írnak le, melyek eredményesen alkalmazhatók rákbetegségekben. Egy, a gyermekkori ekcéma kezelésében hatékonynak bizonyult, mintegy 2000 éves természetes gyógyszer ismét ráirányította a figyelmet a hagyományos kínai orvoslásra. A kínai orvosok a nyugaton alkalmazott eljárással szemben, minden betegnek külön, egyénre szabottan állították össze gyógyfüveikből az orvosságot. Egyre több, rég elfeledett növényt alkalmaznak újra.

Az Ayur Veda, magyarul "Az Élet Tudománya" az egyik legrégebbi hindu gyógyítási irányzat, melyben nagy szerepe van a meditációnak, a jógnak, és mintegy 500 gyógynövénynek. Tanításai szerint a szervezetben három erő hat: a prana (lélegzet), az agni (tűz) és a szoma (szeretet). A betegségek hátterében ezek egyensúlyának megbomlása áll. A gyógynövényekkel

folytatott kezelésnek a teljes szervezetre kell irányulnia, és nem csak az egyes tünetekre. Az amerikai természeti törzsek a lakóhelyükön honos növényeket használták gyógyításra, rendszerint sámánok vagy orvoságos emberek útmutatásai alapján. Úgy gondolták, hogy a növény külleme elárulja használhatóságát, a gyógymód jóslásához a növények totemjeit és füstölőt használtak. A szaunához hasonló izzasztó kamráiknak a megtisztulásban volt szerepük.

A nyugati növénygyógyászat kialakulása i. e. 3000 körül kezdődött sumér, krétai, egyiptomi és görög hagyományokra támaszkodva. I. e. 1300 táján Aszklépiosz gyógyító szentélyeiben mágiára, varázslatra, hipnózisra támaszkodva folyt a gyógyítás. Álomterápiájában fontos szerepük volt a gyógynövényeknek is. A tudományos orvoslás megteremtőjeként tisztelt Hippokratész (i. e. 460-370) a betegségek okát a négy fő testnedv egyensúlyának felbomlásában látta. A kezelést személyre szabottan, számos gyógynövény felhasználásával végezte. Az orvostudomány másik kiemelkedő ókori képviselője Galenosz (i. u. 130-200) volt, aki a négy alapelemhez és a négy fő testnedvhez négy személyiségjegyet is társított. Tanításai évszázadokon át hatottak, és megteremtették az európai növénygyógyászat, valamint egy indiai orvosi irányzat, az Unani Tibb alapjait. A középkori Európában az orvostudomány fejlődése hosszú időre megállt.

A 14. századtól kezdődően számos erősen mérgező anyagot - pl. higanyt és arzént - is felhasználtak a beteg szervezet megtisztítására. Az ilyenfajta kezeléseket sokszor végzetes következményekkel jártak. A homeopátia atyja, Hahnemann (1755-1843) német orvos volt, aki kísérleti úton meghatározta a különböző gyógyszerek legkisebb hatásos adagját. A homeopátiás gyógymód a "hasonlót a hasonlóval" elvén alapul. A beteg fizikai és érzelmi állapotát is figyelembe véve olyan hatóanyagokat alkalmaznak igen kis mennyiségben, amelyek nagyobb adagban a kezelendő betegséghez hasonló tüneteket eredményeznek. A kezelés célja ily módon a szervezet védekező rendszerének aktiválása. A homeopátiás szerek előállításakor a növényi, az állati és az ásványi eredetű anyagok alkoholos kivonatát annyira felhígítják, hogy az a legkisebb hatásos adagban tartalmazza a hatóanyagokat.

A gyógynövények helyet kapnak a legújabb betegségek gyógyításában is. Számos növény hatóanyagai eredményesnek bizonyulhatnak az AIDS elleni küzdelemben. A malária, melynek kórokozója számos szintetikus előállított gyógyszerrel szemben rezisztens, sikeresen kezelhető hagyományos gyógynövényekkel. Sok olyan növényt ismerünk, melyek anyagai gátolhatják a rákos sejtek osztódását. Egyre több ember fogyaszt olyan gyógyteákat, amelyek javítják a szervezet energiaháztartását és erősítik az immunrendszert. Fokozódik az érdeklődés a legújabb növényi alapú gyógyhatású készítmények iránt is. Európában a tudományos vizsgálatok eredményeként több, mint 200 gyógynövény hatását annyira pontosan ismerik, hogy azokat már feltüntetik a készítmények csomagolásán is.

A nyugati kutatási módszerek szerint egy szervezet sajátosságai meghatározhatók, ha pontosan megismerik annak részeit, és az eredményeket, mint egy kirakós játék darabjait összeillesztik. Így a botanikusok megvizsgálják a növények felépítését, a kémikusok meghatározzák kémiai összetételüket és kivonják gyógyhatású anyagaikat. Ennek a módszernek hátránya, hogy figyelmen kívül hagyja a növény és az ember szervezete közötti kölcsönhatásokat. A természetgyógyászok ezzel szemben azt hirdetik, hogy a gyógynövényeket egységes egészként és nem hatóanyagaikra bontva kell vizsgálni. Azt a keleti gondolkodásmódot követik, mely szerint az egészség az ember és környezete közti egyensúly állapotát jelenti, és a betegség nem más, mint ennek megbomlása. A gyógyszerek pedig a harmónia helyreállítását szolgálják. Egy ilyen fajta szemléletváltás a kutatásban és az emberek fokozódó érdeklődése a természetes gyógymódok iránt új távlatokat nyithat az orvoslásban.

A füveskönyvekben - más néven herbáriumokban - a növények gyógyító hatására vonatkozó ismereteket terjesztették a középkor idején. A hiányos botanikai tudás ellenére ezek az írások igen színvonalasak. Az első ilyen jellegű, magyar nyelven íródott munka, Melius Juhász Péter Herbárium, 1578-ban jelent meg. Az alcímből a munka tartalmára is következtethetünk: "Az fáknek, füveknek nevekről, természetekről és hasznairól".

Az Ősi Törvény 5. rész

A Boszorkányságról Való Beszéd

129. Nem tilos azonban úgy beszélni, mint a keresztények: "Boszorkányok élnek a vidéken." Mert a mi elnyomóink szerint eretnokség nem hinni a Boszorkányok létezésében, így büntett tagadni azt, és ez gyanúba keverhet.

130. De mindig tedd hozzá: "Arról nem tudok hogy itt élnek-e, valószínű, hogy csak messzi, távoli tájakon laknak."

131. És mindig úgy beszélj róluk, mind vén banyákról, akik az ördöggel cimborálnak, és a levegőben röpködnek.

132. És mindig mondd: "De ugyan hogy repülnének a levegőben, ha nem olyan könnyűek, mint a pitypangmag."

133. De az Istennő átka legyen azokon, akik gyanúba keverik a Testvériség bármely tagját.

134. Vagy igazi találkozóhelyről beszél, vagy kiadja a titkainkat.

Varázsfüvekről

135. A Boszorkányok tartanak könyveket a gyógynövényekről, és azok gyógyhatásairól, hogy tanulhassanak belőlük.

136. De vannak könyvek a mérgekről, és bajt hozó füvekről is, ezeket az ismereteket csak a Vének, és megbízható Boszorkányok bírják.

137. Aki ezeket a törvényeket megtartja, legyen azokon az Istenek áldása, de az Isten és az Istennő átka legyen azokon, akik elárulják a Testvériséget.

Mágiahasználatról

138. Tartsd észben, hogy a művészet az Istenek titka, ezért mindig tisztelettel, és nemes célok érdekében szabad használni, és soha nem kicsinyes célokért.

139. Ceremoniális Mágusok, és a keresztények mondhatják: "Neked nincs is erőd, mutasd meg. Varázsolj a szemünk láttára, csak akkor hiszünk neked." Ezek csupán arra várnak, hogy eláruld a Testvéreid.

140. Ne hallgass rájuk, mert a Mágia Művészetét csak szükségben használhatod, az Istenek átka szálljon azokra, akik ezt a törvényt megszegik.

Lemondásról

141. A férfiak és nők öröktől fogva mindig új szerelmet keresnek.

142. Ezért nem ítéld meg őket.

143. Viszont ez néha a Testvériség kárára lehet.
144. Sokszor történt meg, hogy a Főpap vagy a Főpapnő elvált a szerelmétől, így elhagyta a covent.
145. Ha egy Főpapnő le akar mondani tisztségéről, azt az egész coven előtt kell megtennie.
146. A lemondás így lesz érvényes.
147. De ha lemondás nélkül eltűnnek, ki tudja, nem jönnek-e vissza néhány hónap múlva.
148. A törvény az, hogyha a Főpapnő visszatér a covenhez, a coven fogadja őt vissza.
149. Amíg a Főpapnő távol van, helyettest kell választani, aki a Főpapnőt szerepét alakítja majd, amíg ő távol van.
150. Ha egy év és egy nap múlva nem tér vissza a Főpapnő, a covennek új Főpapnőt kell választania.
151. Csak akkor nem, ha arra a covennek jó oka van.
152. Az ember aki jó munkát végez, mindig kapja meg a jutalmát. Ha nem az addigi helyettest választják meg Főpapnőnek, a helyettes legyen az új Szolgálóleány a Körben.

Tanításról

153. A tapasztalat azt mutatja, hogy a tanítás révén szeretet vagy szerelem alakulhat ki a Tanítvány és a Mester között. Ez jó, és elősegíti a tanulást.
154. Ha ez bármilyen oknál fogva nem előnyös, könnyen megoldható úgy, ha a Tanítvány és a Mester úgy gondolnak magukra mint testvérekre, vagy mint szülőre és gyermekekre.
155. Ennek okán a nőt csak férfi taníthatja, a férfit pedig csak nő. Egy nő soha nem taníthat másik nőt. Ez így van elrendelve.

Büntetésekről

156. A covenen belül mindig rendnek és fegyelemnek kell uralkodnia.
157. A Főpapnőnek és a Főpapnak kötelessége megbüntetni azt, aki vétkezik.
158. A büntetésben senkivel sem lehet kivételt tenni.
159. Miután mindent tökéletesen előkészítettek, a bűnösnek le kell térdelnie, és fel kell olvasni neki a bűnét, és a büntetését.
160. A büntetést valami jó dolog kövesse mindig.
161. A bűnösnek fel kell ismernie a büntetés igazságosságát, ezért a büntetés után meg kell csókolnia a büntető kezét, és meg kell köszönni a büntetést.

- Fordította: Llewynnias -